

Arrest

nr. 250 269 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}) af te geven.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten <1>,"

naam : H.

voornaam : Z.

geboortedatum : 31.12.1998

geboorteplaats : Omarkhel

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Inderdaad, betrokkene werd op 24/01/2020 door de Correctionele Rechtbank van Verviers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid gepleegd tegen een bloedverwant in de opgaande lijn en inbreuken op de wapenwetgeving.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten. De betrokkene wordt geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter, 62, 74/13, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de motiveringsplicht, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van artikel 3 punt 7 van richtlijn 2008/115/EG.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. II 1.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval. Er werd te weinig rekening gehouden met de gezinstoestand, medische toestand, economische en sociale omstandigheden van verzoeker.

Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoekers moeder M. (O.V. 7695756) alsook zijn broers zich in België bevinden en erkend zijn als vluchteling. Verzoeker woont samen met zijn moeder.

Verzoeker voegt aan dit verzoekschrift de volgende medische attesten toe:

- 1. Attest Dr. Amal Zeroual d.d. 13.03.2019 (stuk 2)*
- 2. Attest Psycholoog Meïssa Zeroual d.d. 15.04.2019 (stuk 3)*
- 3. Attest Dr. Zeroual d.d. 11.09.2019 (stuk 4)*

De verwerende partij dient wel degelijk rekening te houden met de kwetsbaarheid van verzoeker en het feit dat zijn moeder over hem zich ontfermt.

Ten onrechte heeft de verwerende partij dan ook geen motieven opgenomen met betrekking tot moeder en broer van verzoeker die hier in België wel legaal verblijven. De verwerende partij schendt artikel 8 EVRM.

Voorts verwijst de verwerende partij naar artikel 74/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en voert aan dat verzoeker op 24.01.2020 door de Correctionele Rechtbank van Verviers veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid gepleegd tegen een bloedverwant in de opgaande lijn en inbreuken op de wapenwetgeving.

De motivering van de verwerende partij dienaangaande op basis van de strafrechtelijke veroordeling in België kan niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van verzoeker, zijn relatie met zijn moeder en broers (die over een geldige verblijfstitel in België beschikken), de psychologische problematiek van verzoeker en ingesteldheid in hoofde van verzoeker, heeft de verwerende partij in haar beslissing geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

De verwerende partij ziet over het hoofd dat aangezien zelfs een “goed voorziene” veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden (in casus al langer dan 3 jaar) en a fortiori een “duurzame lokale verankering” aanwezig is. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vroeger de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen:

“Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast “ (Zie HvJ, C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RW, arrest nr.24.096 van 2 maart 2009.)

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vevat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel gezien hij een duurzame lokale verankering heeft opgebouwd, zijn aanknopingspunten in België liggen, net als de gezins- en familiale belangen. Daarbij dient te worden benadrukt dat de verzoekers land van herkomst een onveilige regio is. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan is er een reëel risico op schade overeenkomstig artikel 3 EVRM.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018' wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonveiligheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 is de veiligheidssituatie in Kabul verergerd:

“Insurgent groups in Kabul (City/Province) Both the Taliban and IS carry out high-profile attacks in Kabul city (62), and the Haqqani network is also said to commit attacks in Kabul city (63). In total in 2017, ISKP claimed responsibility for 14 suicide and complex attacks in Kabul city (64). Analyst Thomas Ruttig stated that ‘it is increasingly difficult to assess the claims and to attribute responsibility’. He added that ‘there are indications that the diverse pro-IS groups are claiming attacks that have not been carried out by them’(65). Specifically for Kabul, both Ruttig and UN AM A suggested that some attacks may be executed by ‘terror cells’ or ‘terrorists for hire’ inside the city, on behalf of several insurgent groups (66). US officials are reported to fear overlap and convergence in enabling networks of both the Haqqani Network and the ISKP in Kabul (67).

According to independent analyst Ruttig, there has been a 'peak of attacks' in January 2018, although the modus operandi of the Taliban have not changed (68).

According to a BBC study of January 2018, based on research conducted between 23 August and 21 November 2017, the Taliban have a 'medium active and physical presence' in Surobi, defined as being attacked at least three times a month, and 'low' activity/presence (district attacked at least once in three months) in the districts of Paghman, Farza, Qarabagh, Musayi, Khak-e Jabbar and Surobi (69).

In the period 1 January 2017— 31 January 2018, ISKP-related incidents (acts of violence against civilians and skirmishes) were reported in sources consulted by A CLED in Kabul Province (70)."

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 25.02.2019:

"For information on the security situation in Kabul during the period from January 2010 to November 2018, see the following report:

- ACCORD: Afghanistan: Entwicklung der wirtschaftlichen Situation, der Versorgungs- und Sicherheitslage in Herat, Mazar-e Sharif (Provinz Balkh) und Kabul 2010-2018, 7 December 2018 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2001540/Afghanistan+Verstärkungslage+und+Sicherheitslage+2010+bis+2018.pdf>

For information from 2012 through to 2015, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/document/1422774.html>

"Security in Kabul has sharply deteriorated throughout 2016. " (BBC News. 22 December 2016)

"Det var i perioden fra januar til ultimo august 2016 en reduksjon i antallet høyprofilerte, komplekse selvmordsangrep i Kabul by sammenlignet med tidligere år. Mens det i de siste årene i gjennomsnitt har vært to til tre komplekse angrep imidlertid, ble det i de første åtte månedene av 2016 gjennomført ert til to angrep per måned. Ved månedsskiftet august/september 2016 var det gjennomført 14 komplekse angrep (fire av disse i august), hvilket representerte en nedgang sammenlignet med samme periode i 2015, da det ble gjennomført 22 komplekse selvmordsangrep i byen. I samme periode i 2014 var tallet 18 (internasjonal kilde, e-post 2016). [...]

Taliban antas å ha stått bak de fleste komplekse angrepene i Kabul by i 2016. Unntakene dreier seg blant annet om de tre tilfellene hvor Daesh har påstått seg ansvar for angrepene. I det ene selvmordsangrepet som ble utført av Daesh den 23. juli 2016 (se blant annet Landinfo 2016), var det hazaer som ble rammet. Det andre av Daesh' angrep, var moten shia-moske i forbindelse med ashura-feiringen i oktober 2016 og det tredje angrepet var et selvmordsangrep mot en shia-moske. Angrepene skiller seg fra Talibanens fremgangsmåte ved at de rettes mot klart sivile mål og ikke mot myndigheter, afghanske sikkerhetsstyrker eller vestlige interessen og også fordi det var målrettede angrep direkte mot den afghanske shiabefolkningen. " (Landinfo. 25 November 2016. p. 10- 11)

"UNAMA continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. [...] 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city. " (UNAMA, 15 February 2018, p. 4)

"In Kabul province, UNAMA documented 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) between January and December 2017, a 4 per cent increase compared to the year 2016. The leading cause for civilian casualties in the province were suicide and complex attacks, followed by improvised explosive devices (IEDs) and targeted/deliberate killings. " (UNAMA. 15 February 2018, p. 67)

"Suicide and complex attacks continued to disproportionately affect civilians in Kabul city, which recorded 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) - 17 per cent more than in 2016, and 70 per cent of all civilian casualties from these tactics in 2017. " (UNAMA, 15 February 2018, p. 29)

2.1. Timeline of incidents in Kabul since January 2017

For a timeline from January 2011 to December 2012 see the following archived version of this featured topic: <http://www.ecoi.net/local link/249674/360146 en.html>

For a timeline from January 2013 to December 2013 see the following archived version of this featured topic: <http://www.ecoi.net/local link/270108/385159 en.html>

For a timeline from January 2014 to December 2014 see the following archived version of this featured topic: <http://www.ecoi.net/local link/304849/428111 en.html>

For a timeline from January 2015 to December 2015, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ccot.net/local link/335466/464119 en.html>

For a timeline from January 2016 to December 2016, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/cn/document/1422960.html>

For a timeline from January 2017 to December 2017, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/document/200226Sditml>

JANUARY 2019

"At least four people were killed and more than 90 were wounded when a car bomb exploded near a foreign compound in the east of Afghanistan's capital, Kabul, on January 14, officials said. There was no immediate claim of responsibility for the attack, but Interior Ministry spokesman Najib Danish said the blast had targeted Green Village, where some foreign NGOs and workers used to be based. Twenty-three children are among the injured, the ministry's deputy spokesman, Nasrar Rahimi, said. " (RFE/RL. 14 January 2019)

"The Taliban has claimed responsibility for a bombing in Kabul that killed at least four people. The explosion near a fortified foreign compound late on January 14 also wounded 113 people, according to the Health Ministry. " (RFE/RL, 15 January 2019)

DECEMBER 2018

"Afghan officials say at least 43 people were killed after militants stormed government offices in the eastern part of the capital Kabul, triggering an hours-long gun battle. Health Ministry spokesman Waheed Majroh said another 25 people were wounded in the December 24 raid on a compound housing the Ministry of Public Works and other offices. Militants stormed the compound after a suicide bomber detonated his explosives at the entrance, sending government workers running for their lives. [...] There was no immediate claim of responsibility for the attack, although similar incidents in the past have been blamed on the Taliban or Islamic State (IS) militants. " (RFE/RL. 25 December 2018)

"An Afghan police officer and a security guard have been killed in Kabul during a 24-hour standoff between police and the stepson of Afghanistan's former defense minister, Abdul Rahim Wardak. Six police officers and a journalist were also wounded in the gunbattle that began on December 3. " (RFE/RL 4 December 2018)

NOVEMBER 2018

"At least ten people killed as a result of a Taliban attack on Camp Anjuman (Kabul) November 28; remain vigilant. [...] According to security officials, at least ten people were killed and 19 more wounded in an attack launched by Taliban fighters on a private security company's installations at Camp Anjuman (PD [police district] 9, Kabul) on the evening of Wednesday, November 28 (local time). Reports indicate that militants detonated a suicide vehicle-borne improvised explosive device (SVBIED) before engaging security forces with small arms fire. Further attacks on high-value targets are possible in Kabul in the near future. The Taliban have issued a statement claiming responsibility for the attack. " (Garda World, 29 November 2018)[xxvj]

"Afghan authorities are working to identify those responsible for a suicide bombing that killed at least 55 people and wounded scores more who were attending a religious gathering in Kabul. The victims included religious scholars from all over Afghanistan, invited by the Ulema Council to celebrate the birth anniversary of Prophet Muhammad on November 20. " (RFE/RL 21 November 2018)

"At least six people have been killed in a suicide bombing in Kabul targeting a protest by Afghanistan's mainly Shi'ite Hazara minority, officials say. Security officials told RFE/RL that a suicide bomber detonated his explosives on November 12 close to where hundreds of Hazaras were protesting the government's failure to protect their community from Taliban attacks. " (RFE/RL, 12 November 2018)

"A US mayor has been killed in an apparent insider attack while serving with the military in Afghanistan. Brent Taylor, 39, died in Kabul on Saturday [3 November 2018] while serving in the US Army National Guard helping to train members of the Afghan security forces. The mayor of North Ogden, Utah, leaves behind a wife and seven young children. Another service member was wounded during the shooting, the second insider attack against US forces in Afghanistan in the past two weeks. The attacker appeared to have been a member of the Afghan National Defence and Security Forces, according to the Utah National Guard. He was shot by other Afghan forces after opening fire. " (BBC, 5 November 2018)

OCTOBER 2018

"[On 31 October 2018] a suicide bomber struck outside Afghanistan's largest prison on the eastern edge of Kabul, killing at least seven people, including prison workers and security personnel, officials said. Interior Ministry spokesman Najib Danish said that the attacker targeted a bus carrying prison workers early on October 31. The sprawling Pul-e Charkhi prison houses hundreds of inmates, including scores of Taliban militants. According to Abadullah Karimi, a prison official, the attack occurred near the prison gate where a number of visitors were waiting to pass a rigorous security check before entering. Another five were wounded in the blast, the officials said. " (RFE/RL, 31 October 2018)"

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.

Dat de veiligheidssituatie in Kabul aan constante evolutie onderhevig is, werd recentelijk bevestigd door uw Raad. Zo stelde uw Raad in het arrest nr. 216.954 van 15 februari 2019:

« En l'occurrence, force est de constater que le document précité renseigne sur les conditions de sécurité à Kaboul au mieux au tout début de l'année 2018.

Ainsi, une période de plus de six mois s'est écoulée entre ce document — et particulièrement les sources qui en sont la base — et l'audience du 12 février 2019. Compte tenu du caractère évolutif des conditions de sécurité en Afghanistan et à Kaboul en particulier, il y a lieu de considérer que les documents versés aux dossiers administratif et de la procédure sont obsolètes. »

Dit wordt ook geïllustreerd in de zaak nr. 219.401 van 2 april 2019. Daar stelt uw Raad het volgende:

« En tout état de cause, au vu des informations produites par les deux parties et quelle que soit l'analyse de la situation prévalant à Kaboul au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil observe que des violations des droits de l'homme y sont perpétrées à grande échelle, que l'impunité y reste un problème et que tant les Talibans que les membres de l'EI (Etat islamique) y demeurent actifs. Il peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution existe, de manière générale, pour les habitants de Kaboul »

Deze arresten bevestigen aldus dat de veiligheid zelfs in Kabul er zeer sterk op achteruit gaat en dat zelfs de burgers van Kabul in gevaar zijn. Verzoeker kan dan ook geenszins terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het enig middel is gegrond."

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat haar moeder en broers zich in België bevinden en erkend zijn als vluchteling. De verzoekende partij stelt dat zij samenwoont met haar moeder. De verzoekende partij voegt enkele medische attesten bij haar verzoekschrift, respectievelijk van 13 maart 2019, 15 april 2019, en 11 september 2019. Volgens haar had de verwerende partij rekening moeten houden met haar kwetsbaarheid en het feit dat haar moeder zich over haar ontfermt. Zij stelt dat de verwerende partij ten onrechte geen motieven in de bestreden beslissing heeft opgenomen over haar moeder en broers. De verzoekende partij acht artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de motivering van de verwerende partij over de strafrechtelijke veroordeling in België niet als afdoende kan worden beschouwd omdat dit motief volgens haar niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van de verzoekende partij, haar relatie met haar moeder en broers (die over een geldige verblijfstitel in België beschikken), de psychologische problematiek van de verzoekende partij en haar ingesteldheid. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij in haar beslissing geen rekening gehouden met haar concrete situatie. De verwerende partij ziet volgens de verzoekende partij over het hoofd dat zelfs een “goed voorziene” veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mag zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden (*in casu* al langer dan 3 jaar) en er *a fortiori* een “duurzame lokale verankering” aanwezig is, wat volgens de verzoekende partij eveneens het geval is. Zij stelt immers dat haar aanknopingspunten in België liggen, net als haar familiale belangen.

De verzoekende partij verwijst verder naar het beginsel van non-refoulement, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, en de drie te respecteren elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die hun weerklank vinden in respectievelijk de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij benadrukt ten slotte dat haar land van herkomst een onveilige regio is. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan is er volgens haar een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst naar verschillende rapporten. Daaruit blijkt volgens haar dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt, dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door bevolkingsgroei, en dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan allesbehalve rooskleurig is. Burgers vallen volgens de verzoekende partij ten prooi aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Bovendien is de veiligheidssituatie ginder aan constante evolutie onderhevig, wat de Raad volgens de verzoekende partij ook in verschillende arresten bevestigde.

De Raad stelt vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissing, in die zin dat het op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen, luidt als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Het motief van de bestreden beslissing dat de openbare orde betreft werd door de verwerende partij enkel in de bestreden beslissing opgenomen in het kader van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, met name om de inkorting van de termijn om het grondgebied te verlaten te motiveren.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepalen:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Deze bepaling, en dus ook het openbare orde motief in de bestreden beslissing, heeft enkel betrekking op de uitvoeringsmodaliteiten van de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanhaalt, bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel een individueel onderzoek noodzakelijk is zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur hierbij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaald gezondheidsprobleem. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of tegen een terugkeer naar het herkomstland. Het kan eveneens volstaan dat een dergelijk onderzoek blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

In het administratief dossier bevindt zich een nota over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bevat de volgende vermeldingen:

“Evaluatie artikel 74/13

H., Z.

Alias : <AANVULLEN - ALIAS>

N.N. 098123188536

geboren te Omarkhel op 31.12.1998

onderdaan van Afghanistan

verblijvende te (...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : betrokkene kwam België binnen op 02/12/2015 als minderjarige. Op 31/12/2016 werd betrokkene meerderjarig. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.10/09/2019) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

- Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met zijn moeder, één meerderjarige broer en drie minderjarige broers. Allen verblijven legaal in België en genieten de vluchtelingenstatus. Ten slotte verblijft een tante in België, maar zij behoort niet tot de gezinskern van betrokkene. Een meerderjarige

broer van betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook hij behoort niet tot de gezinskern. Betrokkene heeft inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Betrokkene werd immers veroordeeld door de correctionele rechtbank van Verviers :

Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid gepleegd tegen een bloedverwant in de opgaande lijn en inbreuken op de wapenwetgeving

- Gezondheidstoestand : betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij DVZ dd.10/09/2019 psychologische problemen, stress, geheugenverlies en zelfmoordgedachten te hebben. In het administratief dossier bevinden zich twee medische attesten dd.13/03/2019 en 15/04/2019 van een psycholoog. We merken op dat deze attesten afkomstig zijn van een psycholoog, die geen arts is en dus geen medische diagnose kan stellen. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Uit deze nota blijkt dat de verwerende partij zelf stelt dat de verzoekende partij in België verblijft met haar moeder, één meerderjarige broer en drie minderjarige broers, die allen legaal in België verblijven en de vluchtelingenstatus hebben. De verwerende partij betwist het familieleven van de verzoekende partij met deze personen niet, maar stelt dat de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde en het gevaar voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die de verzoekende partij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de inhoud van bovenstaande nota over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij het familieleven van de verzoekende partij met haar moeder en broers niet betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de synthesesnota blijkt dat de verwerende partij erkent dat de moeder, de meerderjarige broer en drie minderjarige broers, waarmee de verzoekende partij een gezinsleven onderhoudt, een legaal verblijf hebben in België en erkend zijn als vluchteling. Niettemin oordeelt de verwerende partij dat dit gezinsleven ondergeschikt is aan het gevaar dat zij stelt voor de openbare orde.

Zo blijkt uit de voormelde nota dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde en dat zij oordeelt dat de maatschappij zich hiertegen moet beschermen en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel lijkt.

De verzoekende partij betwist dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt en stelt dat uit de vaste rechtspraak volgt dat het begrip openbare orde het bestaan vereist van een werkelijke en genoegzame bedreiging die de samenleving aantast.

De Raad kan de verzoekende partij op dit punt bijtreden. Het gevaar voor de openbare orde vereist dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van het fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 oktober 2018 werd aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Lantin wegens slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid – wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen. Uit de gegevens van het administratief dossier kan niet afgeleid worden welke de feiten waren die aan de basis lagen van deze veroordeling, noch kan uit het administratief dossier afgeleid worden tot wanneer de verzoekende partij in detentie zat en om welke redenen zij vrijgelaten werd.

Evenwel blijkt dat de verzoekende partij op 10 september 2019 een tweede asielaanvraag indiende. Op dat ogenblik gaf de verzoekende partij aan dat zij bij haar moeder inwoonde.

Op 24 januari 2020 werd de verzoekende partij bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Verviers tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd tegen een bloedverwant in de opgaande lijn – wapen.

Het administratief dossier bevat aldus één veroordeling voor feiten gepleegd in 2018. Na deze feiten waarvoor de verzoekende partij uiteindelijk in 2020 bij verstek werd veroordeeld, blijkt de verzoekende

partij geen strafrechtelijke feiten meer te hebben gepleegd. De Raad acht de beoordeling van de verwerende partij waarbij ze stelt dat de verzoekende partij op heden nog een gevaar voor de openbare orde uitmaakt, op grond van de karige informatie die het administratief dossier op dit punt bevat, kennelijk onredelijk.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij het gezinsleven ondergeschikt acht aan het gevaar voor de openbare orde, zonder verder na te gaan hoe het gezinsleven kan worden verder gezet. Dergelijke belangenafweging is ruim onvoldoende en getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU